

Förordning om internationella registrerade partners förmögenhetsförhållanden

Justitiedepartementet

2011-05-06

Dokumentbeteckning

KOM(2011) 127

Förslag till rådets förordning om domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap

SEC(2011) 327

Commission staff working document accompanying document to the proposal for a Council Regulation on jurisdiction, applicable law and the recognition and enforcement of decisions in matters of matrimonial property regimes and the proposal for a Council Regulation on jurisdiction, applicable law and the enforcement of decisions regarding the property consequences of registered partnerships – Impact Assessment

SEK(2011) 328

Arbetsdokument från kommissionens avdelningar Följedokument till förslag till rådets förordning om domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet i mål om makars förmögenhetsförhållanden och förslag till rådets förordning om domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet i mål om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap – Sammanfattning av konsekvensanalysen

Sammanfattning

Förslaget innehåller internationellt privaträttsliga bestämmelser om registrerade partners förmögenhetsförhållanden, dvs. i praktiken främst frågor om bodelning i samband med laglig separation eller dödsfall. Regleringen omfattar även den löpande förvaltningen av registrerade partners egendom, så som t.ex. bodelning under bestående partnerskap. Det

är fråga om bestämmelser om vilken domstol som ska vara behörig att handlägga mål om registrerade partners förmögenhetsförhållanden och vilket lands lag som ska tillämpas. Vidare innehåller förslaget bestämmelser, som bygger på den reglering som finns i Bryssel I-förordningen¹, om erkännande och verkställighet av domar.

Den ökade rörligheten inom EU kan medföra en ökning av antalet registrerade partnerskap mellan personer som är medborgare i olika medlemsstater. Den innebär också att människor i ökad utsträckning bosätter sig i en medlemsstat där de inte är medborgare och till följd av detta förvärvar egendom i mer än en medlemsstat. I dag finns det inte något EU-instrument med internationellt privaträttsliga regler om registrerade partners förmögenhetsförhållanden. Av EU:s medlemsstater är det för närvarande endast 14 som i sin nationella rättsordning har bestämmelser om registrerade partnerskap. De materiella reglerna skiljer sig också åt mellan dessa medlemsstater. Vidare tillämpar medlemsstaterna olika regler i fråga om bl.a. vilken lag som ska tillämpas och vilken domstol som är behörig. Olikheterna leder till att internationella par ställs inför praktiska och juridiska svårigheter när egendomen ska delas upp, särskilt till följd av separation eller dödsfall. Det finns alltså ett reellt praktiskt behov av EU-regler på området. Regeringen välkomnar därför förslaget, som syftar till att skapa en klar och tydlig EU-rättslig ram samt öka förutsebarheten för enskilda.

1 Förslaget

1.1 Ärendets bakgrund

Den ökade rörligheten inom EU kan medföra en ökning av antalet registrerade partnerskap mellan personer som är medborgare i olika medlemsstater. Den innebär också att människor i ökad utsträckning bosätter sig i en medlemsstat där de inte är medborgare och till följd av detta förvärvar egendom i mer än en medlemsstat. Par som tillhör denna kategori ställs inför praktiska och juridiska svårigheter både i samband med den dagliga förvaltningen av sin gemensamma egendom och när egendomen ska delas upp till följd av t.ex. separation eller dödsfall. Problemen hänger ofta samman med de stora skillnaderna mellan medlemsstaternas bestämmelser, såväl materiella som internationellt privaträttsliga, i fråga om de förmögenhetsrättsliga verkningarna av registrerade partnerskap.

Ett EU-instrument om makars förmögenhetsförhållanden har efterfrågats under lång tid och fanns med som en prioriterad fråga redan i handlingsplanen från Wien från 1998². Vid sitt möte i Tammerfors 1999 uttryckte

¹ Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 16.1.2001, s.1, Celex 32001R0044).

² EGT C 19, 23.1.1999, s.1.

Europeiska rådet stöd för principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden som en viktig hörnsten i det rättsliga samarbetet på det civilrättsliga området samt uppmanade rådet och kommissionen att anta ett åtgärdsprogram för att genomföra den principen.

År 2000 antog rådet ett förslag till åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område. I programmet identifieras såväl åtgärder som rör harmonisering av lagvalsregler som åtgärder som underlättar ömsesidigt erkännande av domar. Enligt programmet bör det utarbetas ett eller flera instrument om ömsesidigt erkännande av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden och förmögenhetsrättsliga konsekvenser av separation mellan par som inte är gifta³.

Vid sitt möte i Bryssel 2004 antog Europeiska rådet ett nytt program, det s.k. Haagprogrammet. I programmet uppmanade rådet kommissionen att lägga fram en grönbok om makars förmögenhetsförhållanden. Dessutom betonades vikten av att senast 2011 anta en rättsakt på området⁴.

Mot den bakgrunden lade kommissionen i juli 2006 fram en grönbok om lagval, domsrätt och erkännande i frågor om makars förmögenhetsförhållanden⁵. Kommissionen inrättade en expertgrupp för att ta fram underlag till förslaget. Expertgruppen har hållit möten under åren 2008–2010. Vidare anordnade kommissionen ett möte för nationella experter i mars 2010.

I Stockholmsprogrammet från december 2009, som fastställer prioriteringar med avseende på rättvisa, frihet och säkerhet för åren 2010–2014, anges att det ömsesidiga erkännandet bör kunna utsträckas till makars förmögenhetsförhållanden och effekten av en separation på sådana förmögenhetsförhållanden.

I ”Rapport om EU-medborgarskapet 2010 – Att undanröja hindren för EU-medborgarnas möjligheter att utöva sina rättigheter”, som antogs i oktober 2010, tillkännagav kommissionen sina planer på att anta ett förslag till rättsakt som gör det möjligt att undanröja hindren mot den fria rörligheten för personer, särskilt de problem som par stöter på i samband med förvaltningen eller fördelningen av gemensam egendom.

Den 16 mars 2011 lade kommissionen fram sitt förslag till förordning om domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet i mål om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap. Samma dag lade kommissionen även fram sitt förslag till förordning om domstols

³ EGT C 12, 15.1.2001, s.1.

⁴ EUT C 53, 3.3.2005, s.1.

⁵ KOM(2006) 400.

1.2 Förslagets innehåll

Syftet med förslaget är att skapa en klar och tydlig EU-rättslig ram, som bl.a. gör det möjligt att fastställa behörig domstol och tillämplig lag i mål om registrerade partners förmögenhetsförhållanden. Olika förfaranden med anknytning till varandra ska som huvudregel kunna genomföras vid domstolar i en och samma medlemsstat. Syftet är också att underlätta rörligheten för domar och handlingar mellan medlemsstaterna.

Förslaget innehåller bestämmelser om domstols behörighet (kap. II), tillämplig lag (kap. III), erkännande och verkställighet av avgöranden (kap. IV) och rättsverkningar i förhållande till tredje man (kap. V). Därutöver finns bestämmelser om förordningens tillämpningsområde och definitioner i förslagets första kapitel. I det avslutande sjätte kapitlet finns allmänna bestämmelser och slutbestämmelser.

Enligt förslaget ska förordningen tillämpas på de förmögenhetsrättsliga verkningarna av registrerade partnerskap. Dessa omfattar både aspekter på den dagliga förvaltningen av parternas egendom och frågor om avveckling av förmögenhetsförhållandena, särskilt till följd av att paret separerat eller att en av parterna avlider. Från förordningens tillämpningsområde undantas bl.a. de personliga verkningarna av registrerade partnerskap, underhållsskyldighet och frågor om giltigheten och verkningarna av gåvor mellan partners. Frågor om efterlevande partners arvsrätt omfattas inte heller av tillämpningsområdet.

Förslaget innehåller inga materiella bestämmelser om registrerade partners förmögenhetsförhållanden.

Beträffande de frågor som regleras i förslaget till förordning föreslås att förordningen, i förhållandet mellan medlemsstaterna, ska ha företräde framför internationella konventioner som medlemsstaterna är bundna av.

Domstols behörighet

Under förutsättning att parterna är överens kan behörigheten för den domstol som är behörig att pröva upplösningen eller annulleringen av det registrerade partnerskapet omfatta även frågor om förmögenhetsrättsliga verkningar med anknytning till upplösningen.

Den domstol i en medlemsstat som har tagit upp ett ärende om arv efter den ena av parterna, i enlighet med förslaget till en arvsförordning⁷, är också

⁶ KOM(2011) 126.

⁷ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar i samband med arv och inrättandet av ett europeiskt arvsintyg.

behörig att pröva frågor om förmögenhetsrättsliga verkningar av det registrerade partnerskapet som har anknytning till arvsärendet.

Det finns även behörighetsbestämmelser som ska tillämpas oberoende av eventuella upplösningsförfaranden eller arvsärenden, t.ex. när en förändring i parternas förmögenhetsförhållanden under bestående partnerskap aktualiseras på parternas initiativ. En förteckning med hierarkiskt ordnade anknytningskriterier gör det möjligt att fastställa vilken medlemsstats domstolar som är behöriga att handlägga mål om parternas förmögenhetsförhållanden. Till de föreslagna anknytningskriterierna hör bl.a. parternas gemensamma hemvist, parternas senaste gemensamma hemvist – förutsatt att en av parterna fortfarande har hemvist där – eller svarandens hemvist. Slutligen finns behörighet för domstolarna i den medlemsstat där partnerskapet registrerades.

Samtliga domstolar, utom domstolen i den medlemsstat där partnerskapet registrerades, får förklara sig obehöriga om domstolslandets lag inte erkänner registrerade partnerskap.

Förslaget reglerar även när behörighet kan föreligga i övriga fall, s.k. subsidiär behörighet. Behörighetsfrågorna överlämnas således inte i någon del åt nationell rätt.

Tillämplig lag

Den tillämpliga lagen på de förmögenhetsrättsliga verkningarna av registrerade partnerskap är lagen i den medlemsstat där partnerskapet registrerades. Det saknas möjlighet för registrerade partners att välja vilken lag som ska vara tillämplig på deras förmögenhetsförhållanden.

Förslagets lagvalsregel har universell karaktär, dvs. den lag som anvisas som tillämplig ska användas även om det är lagen i ett tredjeland.

Vidare ger förslaget möjlighet att i vissa begränsade undantagssituationer tillämpa det egna landets lag i stället för den utländska lagen. Så kan vara fallet om det t.ex. finns tvingande nationella bestämmelser som syftar till att skydda familjens bostad.

Tillämpningen av en bestämmelse i den lag som pekas ut får vägras endast om en sådan tillämpning är uppenbart oförenlig med grunderna för domstolslandets rättsordning (ordre public). Tillämpningen av en bestämmelse i den lag som anvisas kan inte anses vara uppenbart oförenlig med grunderna för domstolslandets rättsordning enbart med hänvisning till att domstolslandets lag inte erkänner registrerade partnerskap.

Erkännande och verkställighet

Förslaget innehåller bestämmelser om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar, som bygger på Bryssel I-förordningen.

Erkännande och verkställighet av en dom om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap får inte vägras med hänvisning till att lagen i den anmodade medlemsstaten inte erkänner registrerade partnerskap, eller inte tillskriver dem samma förmögenhetsrättsliga verkningar.

Rättsverkan i förhållande till tredje man

Förordningen ger en medlemsstat möjlighet att undantagsvis bestämma att en partner i förhållande till en tredje man, när någon av dem är bosatt på medlemsstatens territorium, endast får åberopa den lag som enligt förordningen är tillämplig på parternas förmögenhetsförhållanden, om gällande krav på kungörelse och registrering är uppfyllda. Även en medlemsstat på vars territorium en fastighet är belägen kan föreskriva motsvarande begränsningar i möjligheten att gentemot en tredje man åberopa den enligt förordningen tillämpliga lagen.

1.3 Gällande svenska regler och förslagets effekt på dessa

Allmänt om gällande svenska regler och förslagets effekter på dessa

Enligt 3 kap. 1 § andra stycket i den numera upphävda lagen (1994:117) om registrerat partnerskap ska bestämmelser i andra författningar med anknytning till äktenskap och makar som huvudregel tillämpas på motsvarande sätt på registrerade partnerskap och registrerade partner. Av 1–2 §§ lagen (2009:260) om upphävande av partnerskapslagen följer att den upphävda lagen fortfarande tillämpas i fråga om ett enligt den lagen registrerat partnerskap. I samband med att riksdagen beslutade att införa könsneutrala äktenskap år 2009 uttalades i fråga om utländska äktenskap i Sverige, att under vilka omständigheter en viss rättslig status som har tillkommit i en annan rättsordning ska erkännas i Sverige och vilka rättsverkningar den har är en fråga som – liksom i andra internationellt privaträttsliga sammanhang – lämpar sig bäst att överlämna till rättstillämpningen (bet. 2008/89:CU19 s. 21 f). Med hänsyn till det sagda får utgångspunkten anses vara att lagen (1990:272) om internationella frågor rörande makars och sambors förmögenhetsförhållanden (LIMF), i vart fall analogivis kan tillämpas i fråga om utländska registrerade partnerskap vars rättsverkningar liknar äktenskapets.

LIMF innehåller i huvudsak bestämmelser om tillämplig lag och svensk domstols behörighet. I lagen finns också bestämmelser om erkännande och verkställighet av utländska avgöranden. LIMF bygger i huvudsak på hemvistprincipen, som innebär att en persons rättsförhållanden bedöms enligt lagen i det land där han eller hon har hemvist.

Den nordiska konventionen av den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap är inte tillämplig på registrerade partnerskap.

Som tidigare nämnts finns det i dag inte några EU-regler i fråga om registrerade partners förmögenhetsförhållanden. Förslaget rymmer många frågor som närmare behöver granskas och relateras till nuvarande internationellt privaträttsliga regler på området. Det är därför för närvarande endast möjligt att i stora drag redogöra för vilken effekt förslaget bedöms få på gällande svenska regler.

Förslaget innebär att Sverige kommer att erkänna flera registrerade partnerskap än i dag, dvs. även sådana utländska registrerade partnerskap vars rättsverkningar i olika grad avviker från äktenskapets. Det beror på att de nuvarande bestämmelserna för erkännande här i landet av ett utländskt registrerat partnerskap förutsätter att det i allt väsentligt motsvarar ett i Sverige registrerat partnerskap.

Vidare innebär förslaget att Sverige får en uppsättning nya gemensamma internationellt privaträttsliga bestämmelser avseende registrerade partners förmögenhetsförhållanden. Reglerna i LIMF kommer att helt eller delvis få ge vika. En konsekvens är att Sverige – i motsats till vad riksdagen t.ex. har antytt när lagstiftningen om registrerat partnerskap upphävdes – inte kommer kunna likställa utomlands registrerade partnerskap med äktenskap i Sverige och tillämpa samma regler, i vart fall inte vad gäller de förmögenhetsrättsliga verkningarna av ett sådant registrerat partnerskap.

Behörig domstol

Svensk domsrätt i frågor om registrerade partners förmögenhetsförhållanden regleras, i vart fall analogt, i LIMF. Regler om svensk domsrätt finns i 2 § LIMF. Svensk domstol är behörig att ta upp en fråga om registrerade partners förmögenhetsförhållanden, om frågan har samband med ett mål om partnerskapets upplösning i Sverige eller om svaranden har hemvist i Sverige. Svensk domsrätt föreligger också när käranden har hemvist i Sverige och svensk lag är tillämplig på parternas förmögenhetsförhållanden, liksom när frågan rör egendom i Sverige. Om svaranden har godtagit att saken prövas i Sverige eller har gått i svaromål i saken utan någon invändning om domstolens behörighet, finns också svensk domsrätt. Särskilda bestämmelser om svensk domstols behörighet i frågor om bodelning med anledning av en registrerad partners död finns i 2 kap 10 § lagen (1937:81) om internationella rättsförhållanden rörande dödsbo.

Förslaget till förordning får till följd att behörighet för svensk domstol i huvudsak kommer att finnas i samma situationer som föreligger i dag.

Tillämplig lag

Registrerade partners och blivande registrerade partners har rätt att genom ett skriftligt avtal själva bestämma vilken stats lag som ska tillämpas på deras förmögenhetsförhållanden (3 § LIMF). En förutsättning är dock att avtalet avser lagen i en stat där någon av dem hade hemvist eller var medborgare när avtalet ingicks. Har tillämplig lag inte bestämts av parterna gäller lagen i det land där de tar hemvist när de gifter sig (4 § LIMF). Om båda parterna senare har tagit hemvist i en annan stat och varit bosatta där minst två år, tillämpas i stället den statens lag. Tvåårskravet bortfaller om båda parterna tidigare under det registrerade partnerskapet haft hemvist i denna stat eller om de båda är medborgare där.

Till skillnad från den svenska ordningen ger förslaget inte några möjligheter för registrerade partners att välja tillämplig lag. I stället gäller lagen i den stat där partnerskapet ingicks, oavsett om det är ett land inom EU eller ett tredjeland.

I LIMF finns vissa bestämmelser som begränsar tillämpningen av den utländska lagen, t.ex. av sociala hänsyn. Med tanke på skyddet för den svagare parten ska, om de registrerade parternas gemensamma bostad och bohag finns i Sverige, äktenskapsbalkens bestämmelser tillämpas när det gäller förfogandet över bostaden och bohaget, liksom rätten att vid bodelning överta sådan egendom (9 §).

Förslaget ger möjlighet att under vissa förutsättningar undvika tillämpningen av utländsk lag till förmån för tvingande regler i det egna landets lag, t.ex. när nationella bestämmelser syftar till att skydda familjens bostad. Därmed torde en lösning i linje med den i 9 § LIMF kunna behållas.

Erkännande och verkställighet

Regleringen i LIMF innebär att ett lagakraftvunnet utländskt avgörande om registrerade partners förmögenhetsförhållanden normalt ska gälla i Sverige, om det har meddelats antingen i en stat vars lag enligt svensk rätt var tillämplig på deras förmögenhetsförhållanden eller i en stat där svaranden hade hemvist. Avgörandet måste vara meddelat av en domstol eller en annan myndighet eller av en bodelningsförrättare (13 § LIMF). Utländska avgöranden som erkänns i Sverige kan som huvudregel verkställas här under förutsättning att verkställbarheten först har prövats av Svea hovrätt (16 § LIMF).

Förslaget ligger i linje med vad som gäller enligt LIMF, dvs. för att ett utländskt avgörande ska kunna verkställas i Sverige krävs att det först har förklarats verkställbart. Utrymmet för svenskt erkännande av utländska avgöranden bedöms dock bli något större i och med förslaget.

Rättsverkan i förhållande till tredje man

De svenska reglerna begränsar utländsk rätts tillämpning av hänsyn till tredje mans intressen (11 och 12 §§ LIMF). Om en utländsk lag innehåller inskränkningar i en registrerad partners rätt att förfoga över sådan fast egendom eller tomträtt som tillhör partnern och egendomen finns i Sverige, kan dessa inskränkningar inte göras gällande mot tredje man i vidare mån än som följer av svensk lag. Innehåller en utländsk lag begränsningar i en partners skyldighet att med sin egendom svara för sina skulder, kan begränsningarna inte göras gällande i Sverige om skulden hänför sig till en rättshandling varigenom en partner har förfogat över sin fasta egendom eller tomträtt och egendomen finns i Sverige. Motsvarande gäller beträffande förfoganderätten över annan egendom och annan skuldsättning, om tredje man och partnern befann sig i Sverige när rättshandlingen företogs och tredje man inte kände till och inte heller borde ha känt till inskränkningen.

Förslaget möjliggör för en medlemsstat att under vissa förutsättningar begränsa när den enligt förordningen tillämpliga lagen får åberopas gentemot en tredje man, t.ex. när det gäller fast egendom som är belägen på medlemsstatens territorium. Det torde därmed vara möjligt att bibehålla förbehåll av hänsyn till tredje man vilka i stort motsvarar de nuvarande reglerna i 11–12 §§ LIMF.

1.4 Budgetära konsekvenser / Konsekvensanalys

Kommissionen konstaterar i sin gemensamma konsekvensanalys för förslaget om internationella makars förmögenhetsförhållanden och förslaget om internationella registrerade partners förmögenhetsförhållanden att förslagen kan komma att leda till kostnadsbesparingar på upp till en tredjedel av de kostnader på 1,1 miljard euro som de nuvarande problemen ger upphov till årligen, dvs. knappt 367 miljoner euro. Arbetet med att anta och genomföra förslagen bedöms vidare kunna leda till vissa mer begränsade kostnader, både på EU-nivå och i medlemsstaterna. Det rör sig huvudsakligen om kostnader för det administrativa arbete som krävs för utarbetande av nödvändig lagstiftning.

Eftersom förslagen är neutrala i skattehänseende innebär de inte några förändringar i medlemsstaternas nationella skatteregler.

Det slutliga ekonomiska effekterna av förslagen kan i detta skede inte bedömas med säkerhet. Eventuella budgetära konsekvenser bör dock kunna finansieras inom befintliga ramar (också för EU-budgeten).

2 Ståndpunkter

2.1 Preliminär svensk ståndpunkt

Regeringens bedömning är att det finns ett verkligt stort praktiskt behov av gemensamma internationellt privaträttsliga regler i fråga om de förmögenhetsrättsliga verkningarna av registrerade partnerskap. Regler som för den

enskilde medborgaren är av märkbar nytta. Regeringen välkomnar därför att ett förslag till EU-instrument lagts fram.

2010/11:FPM102

Regeringen avser att verka för lösningar som motsvarar de behov som finns och som leder till att syftet med förslaget uppnås, dvs. att skapa en klar och tydlig EU-rättslig ram, som gör det möjligt att enhetligt inom medlemsstater fastställa behörig domstol och tillämplig lag i mål om registrerade partnerskaps förmögenhetsförhållanden och att underlätta rörligheten för domar och handlingar mellan medlemsstaterna. Vidare är det viktigt att förslaget inte leder till diskriminering på grund av kön eller sexuell läggning. Med hänvisning till den nära koppling förslaget har till kommissionens förslag till förordning om domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden gör regeringen bedömningen att de båda förslagen bör förhandlas parallellt.

Regeringen anser att utgångspunkten för arbetet med förslaget som rör internationella registrerade partners bör vara att medlemsstaternas materiella rätt inte ska påverkas.

Förslaget rymmer flera komplicerade frågeställningar som kommer att kräva närmare granskning och överväganden. Regeringen anser att det bl.a. är angeläget att registrerade partners ges möjlighet att, inom vissa ramar, välja tillämplig lag för sina förmögenhetsförhållanden. Det bör även övervägas om bestämmelserna om tillämplig lag bör kompletteras så att den tillämpliga lagen automatiskt ändras efter att de registrerade parterna bytt hemvist. Det skulle innebära att den tillämpliga lagen ändras omgående vid ett byte av hemvist och att alla frågor som utgör en del av förmögenhetsförhållandena i partnerskapet skulle omfattas samt att ändringen skulle få retroaktiv verkan. Även förslagets effekter i fråga om sociala skyddsbestämmelser, t.ex. rätten för en registrerad partner att ta över det gemensamma hemmet i Sverige, bör analyseras liksom förordningens reglering när det gäller rättsverkningarna i förhållande till tredje man.

I förhandlingsarbetet avser regeringen att bevaka viktiga nordiska intressen.

2.2 Medlemsstaternas ståndpunkter

Medlemsstaternas ståndpunkter är inte kända för närvarande.

2.3 Institutionernas ståndpunkter

Någon inställning från Europaparlamentet är ännu inte känd.

2.4 Remissinstansernas ståndpunkter

Förslaget har remitterats för synpunkter senast den 30 juni 2011.

3.1 Rättslig grund och beslutsförfarande

Den rättsliga grunden för förslaget är artikel 81.3 i fördraget om EU:s funktionssätt, EUF-fördraget (artiklarna 61 c och 65 EG). Rådet beslutar med enhällighet efter yttrande från Europaparlamentet.

3.2 Subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen

Kommissionen anför beträffande subsidiaritetsprincipen att syftet med den föreslagna förordningen, dvs. att skapa en klar och tydlig EU-rättslig ram som bl.a. gör det möjligt att fastställa behörig domstol och tillämplig lag i mål om registrerade partners förmögenhetsförhållanden, endast kan uppnås genom gemensamma bestämmelser. Kommissionen framhåller också att de problem som möter medborgarna är av en sådan karaktär och omfattning att målen endast kan uppnås på EU-nivå. Regeringen delar kommissionens bedömning.

När det gäller proportionalitetsprincipen anför kommissionen att förslaget överensstämmer med proportionalitetsprincipen genom att det är strikt begränsat till vad som krävs för att uppnå de fastställda målen. Förslaget harmoniserar inte medlemsstaternas lagstiftning om registrerade partners förmögenhetsförhållanden och påverkar inte heller den skattelagstiftning som är tillämplig vid bodelning mellan partners. Det medför inte heller någon ekonomisk eller administrativ belastning för medborgarna, och leder endast till en mycket begränsad extra kostnad för de berörda nationella myndigheterna. Regeringen delar kommissionens bedömning också i den frågan.

4 Övrigt

4.1 Fortsatt behandling av ärendet

Förhandlingarna i rådsarbetsgrupp har påbörjats den 15 april 2011. Behandlingen av förslaget kommer att fortsätta under hela 2011 och sannolikt något eller några år därefter.

4.2 Fackuttryck/termer

Ordre public: Grunderna för rättsordningen i ett land.